HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a treia)

15 iulie 2010*

În cauza C-70/09,

având ca obiect o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată în temeiul articolului 234 CE de Verwaltungsgerichtshof (Austria), prin decizia din 21 ianuarie 2009, primită de Curte la 17 februarie 2009, în procedura

Alexander Hengartner,

Rudolf Gasser

împotriva

Landesregierung Vorarlberg,

* Limba de procedură: germana.

CURTEA (Camera a treia),

compusă din domnul K. Lenaerts, președinte de cameră, doamna R. Silva de Lapuerta (raportor), domnii G. Arestis, J. Malenovský și T. von Danwitz, judecători,

avocat general: domnul N. Jääskinen,
grefier: domnul K. Malacek, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 27 ianuarie 2010,

luând în considerare observațiile prezentate:

— pentru domnii Hengartner și Gasser, de A. Wittwer, Rechtsanwalt;

— pentru Vorarlberger Landesregierung, de domnul J. Müller, în calitate de agent;

— pentru guvernul austriac, de domnii E. Riedl, E. Pürgy și W. Hämmerle, în calitate de agenți;

— pentru Comisia Europeană, de domnii W. Mölls și T. Scharf, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 20 mai 2010,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare privește interpretarea dispozițiilor anexei I la Acordul între Comunitatea Europeană și statele membre ale acesteia, pe de o parte, și Confederația Elvețiană, pe de altă parte, privind libera circulație a persoanelor, semnat la Luxemburg la 21 iunie 1999 (JO 2002, L 114, p. 6, Ediție specială, 11/vol. 74, p. 97).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între domnii Hengartner și Gasser, resortisanți elvețieni, pe de o parte, și Landesregierung Vorarlberg (guvernul landului Vorarlberg), pe de altă parte, cu privire la perceperea unei taxe pe vânătoare în condițiile în care, în privința acestora, s-a aplicat o cotă de impozitare mai ridicată decât cea la care sunt supuși, printre alții, resortisanții Uniunii Europene.

Cadrul juridic

Acordul privind libera circulație a persoanelor

3 Comunitatea Europeană și statele membre ale acesteia, pe de o parte, și Confederația Elvețiană, pe de altă parte, au semnat la 21 iunie 1999 șapte acorduri, printre care Acordul privind libera circulație a persoanelor (denumit în continuare „acordul"). Prin Decizia 2002/309/CE, Euratom a Consiliului și a Comisiei din 4 aprilie 2002 (JO L 114, p. 1, Ediție specială, 11/vol. 27, p. 25), aceste șapte acorduri au fost aprobate în numele Comunității și au intrat în vigoare la 1 iunie 2002.

4 Acordul urmărește, printre altele, în conformitate cu articolul 1 literele (a) și (b), să acorde în beneficiul resortisanților statelor membre ale Comunității Europene și ai Confederației Elvețiene un drept de intrare, de ședere, de acces la o activitate economică salariată, de stabilire ca lucrător care desfășoară o activitate independentă și dreptul de a rămâne pe teritoriul părților contractante, precum și să faciliteze prestarea de servicii pe teritoriul părților contractante, în special prestarea de scurtă durată.

5 Articolul 2 din acordul menționat, intitulat „Nediscriminarea", prevede:

„Resortisanții unei părți contractante cu reședința legală pe teritoriul unei alte părți contractante nu fac obiectul niciunei discriminări pe motive de cetățenie, în aplicarea dispozițiilor anexelor I, II și III la prezentul acord și în conformitate cu acestea."

6 Articolul 4 din acord, intitulat „Dreptul de ședere și de acces la o activitate economică”, prevede:

„Dreptul de ședere și de acces la o activitate economică este garantat sub rezerva dispozițiilor articolului 10 și în conformitate cu dispozițiile anexei I.”

7 Articolul 5 din acord conține dispoziții referitoare la prestarea de servicii. În conformitate cu alineatul (3) al acestui articol, „[r]esortisanții unui stat membru al Comunității Europene sau ai Elveției care intră pe teritoriul unei părți contractante numai pentru a primi servicii au drept de intrare și de ședere”. Alineatul (4) al articolului menționat precizează că drepturile prevăzute la acest articol 5 sunt garantate în conformitate cu dispozițiile anexelor I-III la acord.

8 Potrivit articolului 15 din acord, anexele și protocoalele la acord fac parte integrantă din acesta.

9 Articolul 16 din acord, intitulat „Trimitere la legislația comunitară”, are următorul cuprins:

„(1) În vederea atingerii obiectivelor stabilite prin prezentul acord, părțile contractante iau toate măsurile necesare pentru a se asigura că în relațiile dintre ele sunt aplicate drepturi și obligații echivalente cu cele conținute în actele juridice ale Comunității Europene la care se face trimitere.

(2) În măsura în care aplicarea prezentului acord se bazează pe concepte de drept comunitar, se ține seama de jurisprudența pertinentă a Curții de Justiție a Comunităților Europene anterioară datei semnării acestuia. Jurisprudența ulterioară acestei date se supune atenției Elveției. Pentru a asigura funcționarea corectă a acordului, comitetul mixt, la cererea oricăreia dintre părțile contractante, stabilește implicațiile acestei jurisprudențe."

10 Articolul 17 din anexa I la acord interzice, în cazurile prevăzute la articolul 5 din acord, orice restricție privind o prestare de servicii transfrontalieră pe teritoriul unei părți contractante care nu depășește 90 de zile de muncă efectivă într-un an calendaristic, precum și, în anumite condiții, orice restricție privind intrarea și șederea.

11 Articolul 23 din anexa I la acord are următorul cuprins:

„(1) Beneficiarul serviciilor în sensul articolului 5 alineatul (3) din prezentul acord nu are nevoie de un permis de ședere pentru o perioadă de ședere de trei luni sau mai mică. Pentru o perioadă care depășește trei luni, beneficiarului serviciilor i se emite un permis de ședere având o durată egală cu cea a prestării. Acesta poate fi exclus de la sistemul de securitate socială pe perioada de ședere.

(2) Permisul de ședere este valabil pe întreg teritoriul statului emitent."

Reglementarea națională

12 Articolul 2 din Legea landului Vorarlberg privind vânătoarea (Vorarlberger Gesetz über das Jagdwesen, LGBl. 32/1988), în versiunea aplicabilă situației de fapt din acțiunea principală (LGBl. 54/2008), prevede:

„Conținutul și exercitarea dreptului de vânătoare

(1) Dreptul de vânătoare constituie fundamentul oricărei exercitări a vânătorii. Acesta este legat de proprietatea funciară și cuprinde dreptul de a administra, de a vâna și de a-și însuși vânatul.

(2) Proprietarul funciar nu poate dispune de dreptul său de vânătoare decât în măsura în care terenurile sale formează un teritoriu privat de vânătoare (titular al unui drept de vânătoare privată). Capacitatea de a dispune de dreptul de vânătoare pe toate celelalte terenuri aparține societăților de vânătoare.

(3) Titularii dreptului de vânătoare [alineatul (2)] trebuie fie să dea ei înșiși o utilizare cinegetică teritoriilor lor de vânătoare, fie să transfere dreptul de folosință a acestora unor locatari (titulari ai dreptului de folosință a fondului de vânătoare).”

13 Articolul 20 din legea menționată are următorul cuprins:

„Locațiunea unui fond de vânătoare

(1) Locațiunea unui fond de vânătoare se poate efectua prin negociere directă, prin intermediul cererii de ofertă publică sau prin intermediul unei licitații publice. În cadrul locațiunii fondului de vânătoare, titularii dreptului de vânătoare trebuie să asigure că dreptul de vânătoare se exercită în conformitate cu principiile prevăzute la articolul 3.

(2) Durata locațiunii fondului de vânătoare trebuie să fie de 6 ani pentru zona de vânătoare a unei societăți de vânătoare și de 6 sau de 12 ani pentru zonele de vânătoare private. În cazul în care se pune capăt în mod anticipat locațiunii fondului de vânătoare, fondul de vânătoare respectiv nu poate fi închiriat din nou decât pentru durata restantă a contractului de locațiune.

(3) Contractul de locațiune a unui fond de vânătoare trebuie să fie încheiat în formă scrisă. Acesta trebuie să conțină toate convențiile referitoare la exercitarea dreptului de vânătoare, inclusiv eventualele dispoziții accesorii, precum cele referitoare la constituirea unei cauțiuni, la cote minime de indemnizare pentru pagubele cauzate de vânat sau la construirea, utilizarea sau preluarea instalațiilor de vânătoare. Convențiile care nu figurează în contractul de locațiune a unui fond de vânătoare sunt considerate inexistente. Contractul de locațiune a unui fond de vânătoare trebuie să indice în orice caz numele titularului dreptului de vânătoare și al locatarului, descrierea, poziția și suprafața fondului de vânătoare, data la care începe și la care se încheie locațiunea, precum și cuantumul chiriei.

(4) Înainte de locațiunea unei zone private de vânătoare în care sunt incluse și terenuri ale unui alt proprietar cu o suprafață mai mare de 10 hectare, titularul dreptul de vânătoare privată trebuie să consulte proprietarul acestor terenuri.

(5) Titularul dreptului de vânătoare este obligat să supună spre examinare autorității competente contractul de locațiune a fondului de vânătoare cel mai devreme cu un an și cel mai târziu cu o lună înainte de data la care începe locațiunea. Contractul de locațiune a fondului de vânătoare își produce efectele de la data convenită dacă autoritatea competentă nu a invocat obiecții împotriva acestuia în termen de o lună sau dacă problemele care au stat la baza obiecțiilor acesteia au fost rezolvate într-un

termen rezonabil care trebuie stabilit. Aceste dispoziții se aplică de asemenea modificărilor contractelor de locațiune a fondurilor de vânătoare în vigoare.

(6) Guvernul landului va adopta, prin regulament, dispoziții detaliate cu privire la procedura de locațiune a unui fond de vânătoare."

14 În conformitate cu articolul 1 din Legea landului Vorarlberg privind perceperea unei taxe de vânătoare (Vorarlberger Gesetz über die Erhebung einer Jagdabgabe, LGBl. 28/2003, denumită în continuare „Vlbg. JagdAbgG"), trebuie achitată o taxă pentru exercitarea dreptului de vânătoare. În temeiul articolului 2 din legea menționată, sunt obligați la plata impozitului titularul dreptului de vânătoare și, în caz de transmitere a dreptului de vânătoare către locatari, aceștia din urmă.

15 Articolul 3 din VLbg. JagdAbgG stabilește baza impozabilă a taxei după cum urmează:

„(1) Pentru fondurile de vânătoare închiriate, taxa este stabilită în funcție de chiria anuală, majorată, dacă este cazul, cu valoarea prestațiilor accesorii convenite pe cale contractuală. Cheltuielile referitoare la supravegherea vânătorii, precum și la prejudiciile cauzate de vânătoare și de vânat nu sunt considerate prestații accesorii.

(2) Pentru fondurile de vânătoare neînchiriate, taxa este stabilită în funcție de suma care ar putea fi obținută drept chirie anuală în caz de locațiune.

(3) Dacă pentru un fond de vânătoare închiriat, chiria anuală, majorată, dacă este cazul, cu valoarea prestațiilor accesorii convenite pe cale contractuală, este net inferioară sumei care ar putea fi obținută în cazul unei locațiuni, taxa este stabilită în același mod ca și pentru fondurile de vânătoare neînchiriate.

[…]"

16 Potrivit articolului 4 alineatul (1) din Vlbg. JagdAbgG, taxa este de 15 % din baza impozabilă a acesteia pentru persoanele cu reședința principală în Austria, pentru cetățenii Uniunii, precum și pentru persoanele fizice sau juridice care sunt asimilate acestora în temeiul dreptului Uniunii. Potrivit articolului 4 alineatul (2) din această lege, taxa este de 35 % din baza impozabilă a acesteia pentru toate celelalte persoane.

Acțiunea principală și întrebarea preliminară

17 La 8 ianuarie 2002, domnii Hengartner și Gasser, resortisanți elvețieni, au încheiat cu o societate de vânătoare un contract de locațiune a unui fond de vânătoare situat în Austria pentru o durată de șase ani, în perioada cuprinsă între 1 aprilie 2002 și 31 martie 2008. Chiria anuală a fost stabilită la 10 900 de euro, fondul de vânătoare închiriat având o suprafață de 1 598 de hectare.

18 Din dosarul prezentat Curții rezultă că reclamanții din acțiunea principală se întâlnesc în mod regulat pe teritoriul landului Vorarlberg pentru a vâna.

19 Prin decizia din 16 aprilie 2002, administrația competentă a landului respectiv a aprobat numirea a două persoane care trebuiau să îndeplinească funcția de autoritate de protecție a vânătorii pe durata contractului de locațiune al reclamanților respectivi.

20 Prin decizia administrației financiare a landului Vorarlberg din 1 aprilie 2007, reclamanților din acțiunea principală li s-a aplicat o taxă pe vânătoare în valoare de 35 % din baza impozabilă a acesteia, și anume 4 359 de euro, pentru sezonul de vânătoare cuprins între 1 aprilie 2007 și 31 martie 2008. În aceste condiții, reclamanții din acțiunea principală au introdus o contestație împotriva acestei decizii.

21 Prin decizia din 17 octombrie 2007, respectiva administrație financiară a respins această contestație, arătând că aplicarea cotei de impozitare mai ridicate era conformă cu reglementarea națională. În această decizie s-a subliniat că dispozițiile acordului nu erau aplicabile exercitării vânătorii și taxelor aferente acesteia.

22 Prin urmare, reclamanții din acțiunea principală au sesizat Verwaltungsgerichtshof, invocând, în esență, o încălcare a drepturilor la libertatea de stabilire și la egalitatea de tratament cu cetățenii Uniunii. Aceștia au arătat că, la fel ca și pescuitul sau agricultura, vânătoarea constituie o activitate economică, în special în condițiile din acțiunea principală în care vânatul ucis este vândut în Austria. În consecință, administrația financiară a landului Vorarlberg ar fi trebuit să aplice o cotă de impozitare de 15 % pentru a evita o discriminare pe motiv de cetățenie sau naționalitate.

23 Administrația fiscală menționată a susținut că vânătoarea trebuie considerată un sport ce nu are ca obiectiv obținerea durabilă de venituri.

24 În aceste condiții, Verwaltungsgerichtshof a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Atunci când titularul unei drept de vânătoare vinde pe teritoriul național vânatul ucis, vânătoarea constituie o activitate independentă în sensul articolului 43 CE, chiar dacă, în ansamblu, această activitate nu urmărește obținerea de profit?"

Cu privire la întrebarea preliminară

Cu privire la aplicabilitatea articolului 43 CE

25 Cu titlu introductiv, trebuie să se precizeze că, deși, prin întrebarea sa, instanța de trimitere evocă în mod explicit articolul 43 CE (devenit articolul 49 TFUE), normele Tratatului CE în materia libertății de stabilire pot fi invocate numai de un resortisant al unui stat membru al Uniunii care vrea să se stabilească pe teritoriul unui alt stat membru sau de un resortisant al aceluiași stat care se află într-o situație care prezintă un punct de legătură cu oricare dintre situațiile reglementate de dreptul Uniunii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 25 iunie 1992, Ferrer Laderer, C-147/91, Rec., p. I-4097, punctul 7).

26 În aceste condiții, normele tratatului în materia libertății de stabilire nu se pot aplica unui resortisant al unui stat terț, precum Confederația Elvețiană.

27 Cu toate acestea, pentru a furniza instanței de trimitere elemente de interpretare care îi pot fi utile, Curtea poate lua în considerare norme din ordinea juridică a Uniunii la care instanța respectivă nu a făcut referire în cuprinsul întrebării sale preliminare (a se vedea Hotărârea din 12 decembrie 1990, SARPP, C-241/89, Rec., p. I-4695, punctul 8, și Hotărârea din 26 februarie 2008, Mayr, C-506/06, Rep., p. I-1017, punctul 43).

28 Având în vedere cadrul factual și juridic din acțiunea principală, întrebarea adresată trebuie examinată, așadar, în lumina dispozițiilor acordului.

Cu privire la interpretarea acordului

29 Prin intermediul întrebării formulate, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă dispozițiile acordului se opun perceperii de către un stat membru, de la resortisanții de naționalitate elvețiană, a unei taxe regionale în cazul în care se aplică în privința acestora o cotă de impozitare mai mare decât cea la care sunt supuși, printre alții, resortisanții statelor membre ale Uniunii.

30 Prin urmare, se solicită Curții să examineze dacă dispozițiile acordului pot să se aplice unui litigiu de natură fiscală precum cel în cauză în acțiunea principală și, în cazul unui răspuns afirmativ, să determine domeniul de aplicare al acestor dispoziții. Întrucât acordul conține diferite dispoziții referitoare la prestarea de servicii și la stabilire, trebuie să se definească natura activității exercitate pe teritoriul austriac de reclamanții din acțiunea principală, în raport cu sistemul fiscal în cauză.

Cu privire la calificarea activității în cauză

31 Trebuie să se constate că, potrivit Vlbg. JagdAbgG, exercitarea dreptului de vânătoare pe teritoriul landului este supusă plății unei taxe anuale. Cu toate acestea, în condițiile în care, pe de o parte, în cazul locațiunii unui drept de vânătoare, locatarul este supus taxei și, pe de altă parte, taxa este datorată independent de intensitatea activității de vânătoare exercitate de acesta, trebuie să se considere că, într-o situație precum cea în cauză în acțiunea principală, faptul generator al taxei este reprezentat de locațiunea unui drept de vânătoare pe teritoriul landului Vorarlberg.

32 Astfel, obligația contractuală în discuție în cauza aflată pe rolul instanței de trimitere constă în punerea la dispoziția părților din acțiunea principală, în schimbul unei remunerații și în anumite condiții, a unei circumscripții teritoriale pentru a practica acolo vânătoarea. În consecință, contractul de locațiune are ca obiect o prestare de servicii care, în acțiunea principală, are un caracter transfrontalier, întrucât reclamanții din acțiunea principală, locatari ai dreptului de vânătoare în circumscripția respectivă, trebuie să se deplaseze pe teritoriul landului Vorarlberg pentru a-și exercita dreptul.

33 Reclamanții menționați trebuie, așadar, considerați destinatari ai unui serviciu, care constă în acordarea folosinței, în schimbul unei remunerații, a dreptului de vânătoare într-un spațiu teritorial și limitat în timp (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 octombrie 1999, Jägerskiöld, C-97/98, Rec., p. I-7319, punctul 36).

34 Întrucât faptul generator al taxei este reprezentat de locațiunea dreptului de vânătoare, numai normele acordului referitoare la prestările de servicii sunt relevante în scopul de a aprecia legalitatea taxei în cauză.

Cu privire la efectul dispozițiilor acordului asupra impozitării în discuție în acțiunea principală

35 În ceea ce privește tratamentul fiscal al operațiunii comerciale în discuție în acțiunea principală, trebuie să se examineze dacă dispozițiile acordului referitoare la prestările de servicii trebuie interpretate în sensul că se opun unei taxe precum cea în discuție în acțiunea principală care, în funcție de naționalitatea locatarului dreptului de vânătoare, se aplică la o cotă de 15 % sau de 35 % din baza impozabilă a taxei respective.

36 Trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, un tratat internațional trebuie interpretat nu numai în funcție de termenii în care este redactat, ci și ținând seama de obiectivele acestuia. Articolul 31 din Convenția de la Viena privind dreptul tratatelor din 23 mai 1969 precizează, referitor la acest aspect, că un tratat trebuie să fie interpretat cu bună-credință, potrivit sensului obișnuit ce urmează a fi atribuit termenilor tratatului în contextul lor și în lumina obiectului și a scopului său (a se vedea în acest sens, printre altele, Avizul 1/91 din 14 decembrie 1991, Rec., p. I-6079, punctul 14, Hotărârea din 2 martie 1999, El-Yassini, C-416/96, Rec., p. I-1209, punctul 47, Hotărârea din 20 noiembrie 2001, Jany și alții, C-268/99, Rec. p. I-8615, punctul 35, și Hotărârea din 25 februarie 2010, Brita, C-386/08, Rep., p. I-1289, punctele 42 și 43, precum și jurisprudența citată).

37 Trebuie subliniat în această privință că, în conformitate cu articolul 1 litera (b) din acord, obiectivul acestuia este facilitarea prestării de servicii pe teritoriul părților contractante în beneficiul resortisanților statelor membre ale Comunității Europene și ai Elveției, precum și liberalizarea prestării de servicii de scurtă durată.

38 Trebuie de asemenea să se precizeze că, la articolul 5 alineatul (3) din acord, se recunoaște persoanelor despre care se consideră că primesc servicii, în sensul acordului, un drept de intrare și de ședere pe teritoriul părților contractante. Articolul 23 din anexa I la acord conține dispoziții speciale referitoare la permisul de ședere pentru această categorie de persoane.

39 Cu privire la problema dacă, în afară de regimul privind dreptul de intrare și de ședere al persoanelor care primesc servicii, acordul urmărește și stabilirea unui principiu general de egalitate de tratament în ceea ce privește statutul juridic al acestora pe teritoriul uneia dintre părțile contractante, trebuie să se observe că, deși articolul 2 din acord are ca obiect principiul nediscriminării, acesta interzice, în schimb, în mod general și absolut, numai discriminările exercitate pe motive de cetățenie și în măsura în care situația acestor resortisanți se înscrie în domeniul de aplicare material al dispozițiilor din anexele I-III la acest acord, iar nu orice discriminare a resortisanților uneia dintre părțile contractante cu reședința pe teritoriul celeilalte părți contractante.

40 Acordul și anexele la acesta nu conțin nicio normă specifică al cărei rol este de a stabili că persoanele care primesc servicii beneficiază de principiul de nediscriminare în cadrul aplicării reglementărilor fiscale referitoare la operațiunile comerciale al căror obiect este o prestare de servicii.

41 Mai mult, Curtea a arătat că Confederația Elvețiană nu a aderat la piața internă a Comunității, care vizează înlăturarea tuturor obstacolelor pentru crearea unui spațiu al libertății de circulație totale analog celui oferit de o piață națională, care cuprinde, în plus, libera prestare a serviciilor și libertatea de stabilire (a se vedea Hotărârea din 12 noiembrie 2009, Grimme, C-351/08, Rep., p. I-10777, punctul 27).

42 Curtea a precizat de asemenea că, în aceste condiții, interpretarea dată dispozițiilor dreptului Uniunii privind piața internă nu poate fi în mod automat transpusă interpretării acordului, în afară de cazul în care dispoziții exprese în acest sens sunt prevăzute de acordul însuși (a se vedea Hotărârea din 11 februarie 2010, Fokus Invest, C-541/08, Rep., p. I-1025, punctul 28).

43 Având în vedere considerațiile de mai sus, trebuie să se răspundă la întrebarea adresată că dispozițiile acordului nu se opun posibilității ca un resortisant al uneia dintre părțile contractante să fie supus, pe teritoriul celeilalte părți contractante, în calitate de persoană care primește servicii, unui tratament diferit de cel rezervat persoanelor care au reședința principală pe teritoriul respectiv, cetățenilor Uniunii, precum și persoanelor asimilate acestora în temeiul dreptului Uniunii, în ceea ce privește perceperea unei taxe datorate pentru o prestare de servicii, precum punerea la dispoziție a unui drept de vânătoare.

Cu privire la cheltuielile de judecată

44 Întrucât, în privința părților din acțiunea principală, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a treia) declară:

Dispozițiile Acordului între Comunitatea Europeană și statele membre ale acesteia, pe de o parte, și Confederația Elvețiană, pe de altă parte, privind libera circulație a persoanelor, semnat la Luxemburg la 21 iunie 1999, nu se opun

posibilității ca un resortisant al uneia dintre părțile contractante să fie supus, pe teritoriul celeilalte părți contractante, în calitate de persoană care primește servicii, unui tratament diferit de cel rezervat persoanelor care au reședința principală pe teritoriul respectiv, cetățenilor Uniunii, precum și persoanelor asimilate acestora în temeiul dreptului Uniunii, în ceea ce privește perceperea unei taxe datorate pentru o prestare de servicii, precum punerea la dispoziție a unui drept de vânătoare.

Semnături